

„Ten, ktorý svedčí tieto veci, hovorí: Áno, prídem čoskoro!... Príď, Pane Ježiši!“

O advente zvykneme hovoriť, že je to čas čakania na Mesiáša. Správne čakanie je vždy spojené s prípravou. Pre ľudí, ktorým sú Vianoce len ľudovou tradíciou a sentimentálnym rozpoložením advent neexistuje. Ani ten, do ktorého vstupujeme, ani ten životný. Len si všimnime, že už dlho pred adventom hrajú koledy, obchodné reťazce nám ponúkajú pastvu nie len pre oči. Proste, rozpráva sa o Vianociach, ktoré ešte nie sú. Ľudia nevedia čakať. Prečo aj, keď nevedia na čo alebo na koho.

Advent je doba k zamysleniu, kedy sa máme prebudiť, obrátiť sa, plávať proti prúdu. Proti neobmedzenej rozpínavosti stojí vlastné, vedomé uskomnenie. To však znamená, že sa musíme zamyslieť nad svojim životným štýlom. Vedome hľadať prostotu. Odmietajú plynutie. S tým môžeme začať napríklad pri nákupe vianočných darov. Poskytnime priestor svojej duši. Zamyslíme sa nad svojou ľudskou dôstojnosťou, nad svojou životnou cestou, aby sme si mohli zodpovedať otázku: „Prečo žijem?“ K tomu potrebujeme ticho. Častejšie by sme mali vypnúť rádio či televíziu.

Svet je veľká čakáreň. Každý na niečo čaká. Chorý čaká zdravie, chudobný výhru, matka čaká aspoň sms-ku od dieťaťa. Testovaný na covid čaká, že bude negatívny. Niektoré čakania sú radostné, iné úzkostlivé. Čakanie môže byť nečinné ale tiež aj aktívne.

Aké je naše adventné čakanie? Malo by byť radostné a aktívne. Keď Boh bol tak štedrý a preukázal nám svoju lásku, preukážme aj my dobrodenia trpiacim, núdznym. Kristus k nám prichádza v hladných, chorých, opustených, úbohých. Pokúsme sa v tomto čase obnoviť, pochopiť druhého, vžiť sa do jeho situácie a bude jasné, ako sa máme k nemu zachovať. Základnou podmienkou vzťahu k blížnemu je správny vzťah k sebe samému. Predovšetkým musíme byť k sebe pravdivý a vidieť sa takí, akí sme. Vedieť si priznať slabosti, chyby a nedostatky, s pokorou ich predložiť Bohu a s Jeho pomocou trpezlivo a vytrvalo na sebe pracovať. Obnovujme sami seba a nesnažme sa prílišne obnovovať druhých. Kto nevie brať seba samého takého aký je, upadne do komplexov. Tým trpí nielen on sám, ale aj jeho okolie.

Nie je ani správne prepadať malomyselnosti – treba poznať svoju hodnotu. Každého z nás Boh obdaril darmi a schopnosťami. Našou úlohou je spoznať ich a rozvinúť. V tom nám veľmi môže pomôcť vedomie, že nikdy nie sme sami. Boh je stále v našom živote. Záleží Mu na mne, nikdy ma neopustí, nezradí, drží ma za ruku, aby som sa nepotkol. Pokúsme sa advent prežiť ako čas skutočnej obnovy. Oživme svoje vzťahy k Bohu a blížnym. Využime tento čas milosti, aby sme s ozajstnou radosťou mohli sláviť narodenie nášho Pána. V advente sa tešíme na oslavu narodenia Krista a zároveň si uvedomujeme, že prišiel kvôli náš-

mu hriechu. Vhodnou odpoveďou by malo byť naše pokánie a obrátenie. Symbol adventu okrem iného je veniec so štyrmi sviecami. Ako sa postupne zapalujú, tak by mala rásť naša radosť na stretnutie s Kristom. Naš život by mal byť stále viac prežiarený Jeho svetlom. Kiež by sa nám to každému podarilo. Potom môžeme vysloviť slová Zjavenia Jánovho, citované k tomuto zamysleniu: Príď Pane Jetžiši. Amen

Modlitba: Očakávame Ťa, Pane, s bázňou a pokorou! Príď! Príď do našich životov i rodín, do našej cirkvi i spoločnosti zmietanej rozličnými nepokojmi, ustráchanou pandémiou. Príď do našich slabosti i nemohúcnosti, do našich bolesti i žiaľov. Príď so svojou láskou i spravodlivosťou. Amen